

přídělové, za niž ho nabyli zcizitelé Antonín a Marie M. v roce 1925 od státního pozemkového úřadu, vycházejí z názoru, že při rolnických nedílech jest prodejovou a tudíž i obecnou cenou nedílu, rozhodující pro vyměření dávky z přírůstku hodnoty, cena přejímací správně přídělová, stanovená správním úřadem závazně pro všechny účastníky. Názor ten je mylný a rozhodnutí č. 11726 Sb. n. s., na něž se rekursní soud odvolává, se na souzený případ nehodí. Rozhodnutí to se týká případu, kdy pachtýř nabytí pozemků podle zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům č. 318/1919 Sb. z. a n. přímo od původního majitele za přejímací cenu velícím zákonem stanovenou a disposicí smluvců odňatou, při čemž byly pozemky ty vzpomenutým zákonem z volného trhu odňaty a přestaly býti předmětem volné nabídky a poplávky, kdežto v souzené věci jde o zcizení pozemku s přídělců na třetí osobu, při čemž mohly smluvci volně stanovití trhovou cenu. To, že trhoví cena, pokud přesahuje to, co bylo vloženo do nedílu vlastníkem, má podle § 37, odst. 2, příděl. zák. č. 81/1920 Sb. z. a n. připadnouti státu, může mít vliv obecnou hodnotu pouze snižující, nikoli však takový, aby obecná cena musila utkvíti na ceně přídělové. I ostatní omezení práva vlastnického váznoucí na odhadovaném pozemku podle části II. zák. č. 81/1920, jednající o rolnických nedílech, mají vliv obecnou hodnotu pozemku toliko snižující. Zda hledíc na to, že zvýšek podle § 37, odst. 2, uved. zák. má připadnouti státu, možno vyměřiti dávku z přírůstku hodnoty čili nic, jest věcí úřadů správních, nikoli soudu.

Soudní znalci uvedli, že obecná hodnota odhadovaného pozemku, kdyby byl svobodný a oněmi omezeními práva vlastnického nezatížený, byla by ke dni 25. února 1931 4.000 Kč za měřici, vzhledem na ona omezení však odhadují obecnou hodnotu na 3.000 Kč za jednu měřici, snížili tedy jeho obecnou hodnotu jako pozemku svobodného o 25%. Tomuto postupu nelze nic vytknouti a je také v podobných případech všeobecně běžný a nejvyšším soudem schválený (rozh. č. 12339 Sb. n. s.).

Nejvyšší soud nemohl však tuto věc ihned věcně vyřídit, ježto odpůrce ve svém rekursu uplatnil proti provedení odhadu a znaleckému posudku více námitek a napadl též výrok prvního soudu v příčině útrat odhadu a útrat intervence zástupce zemského výběrčího úřadu, rekursní soud se však následkem svého mylného právního stanoviska těmito námitkami vůbec nezabýval. Bylo proto rozhodnuto, jak shora uvedeno.

### Čís. 17166.

**Útraty, které byly přisouzeny osobě oprávněné k výživě ze zákona ve sporu o nepřipustnost exekuce (§ 35 ex. ř.), nejsou útratami vzniklými vymáháním výživného a nepožívají výhod stanovených pro exekuci pro výživné ze zákona.**

(Rozh. ze dne 5. ledna 1939, R I 903/38.)

Srov. rozh. č. 9322 Sb. n. s.

Ve sporu o nepřipustnost exekuce vedené vymáhající věřitelkou Hanou V. proti povinnému manželu Františku V. byly vymáhající věřitelce (tehdy žalované) přisouzeny útraty 802 K 25 h a 294 K 25 h. K vymožení těchto útrat navrhla vymáhající věřitelka povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání jedné třetiny pensijních požitků, které povinnému přísluší proti Všeobecnému pensijnímu ústavu v P., s omezením, že povinnému musí přes zabavení zůstatí volným roční příjem 4.000 K. Soud první stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: Podle § 46 zák. č. 26/1929, zák. č. 125/1931 a zák. č. 117/1934 Sb. z. a n. jsou převod, zastavení a zabavení nároků pojištěnců a jejich příslušníků, jakož i dávek jen potud dovoleny a právně účinné, stanou-li se a) k úhradě nároků osob, které mají zákonný nárok na výživu proti osobám oprávněným k požitkům podle předcházejících ustanovení uvedených zákonů až do poloviny dávky, b) k úhradě záloh poskytnutých ve smyslu téhož zákona oprávněným na jejich žádost nositelem pojištění. V souzeném případě nejde o uvedené dva nároky, nýbrž jde, jak je ze spisů zřejmé, o útraty sporu o nepřipustnost exekuce. Bylo proto zamítnouti návrh na povolení exekuce, poněvadž podle § 46 výše uvedeného zákona není zabavení pensijních požitků příslušejících povinnému dovoleno a je právně neúčinné (srov. rozh. č. 9322 Sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### Důvody:

Není správné stěžovatelčino tvrzení, že částky, k jejichž vymožení vede exekuci na pensijní požitky povinného, jsou útratami sporu o výživné a že jsou příslušenstvím jejího nároku na výživné proti povinnému. Jde o útraty, jež vznikly ve sporu o nepřipustnost exekuce vedené stěžovatelkou proti povinnému, a ty nelze pokládati za útraty vzniklé vymáháním výživného. Není tudíž dovolací rekurs odůvodněn.

#### Čís. 17167.

Zcizí-li zástavce zástavu, nepřechází zástavní právo mimo výjimečné případy vytčené v platném právu (na př. při exekuční dražbě podle § 258, odst. 2, ex. ř.) na ekvivalent (peníze) za ni získaný.

Forma úředního opatření finančních úřadů v daňovém řízení.

Úředník berního úřadu, ustanovený k vedení exekučního oddělení, jest oprávněn k ujednání s dlužníkem, jímž se dlužník zmocňuje k prodeji zboží zabaveného berním úřadem s tím, že stržená cena má nastoupiti na místě prodaných zabavených věcí. Jestliže se dlužník podle toho zachoval a stržené peníze uschoval pro berní úřady, nabyt stát těchto peněz.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1939, Rv I 992/38.)